

РЕШЕНИЕ

№ 13357

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА АЛ. РАЙЧЕВА
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело №
20211110160296 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано по искова молба от [фирма] против М. Ш. с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **2 200 лева**, ведно със законна лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на 26.10.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 221, ал. 2 КТ поради прекратяване на Трудов договор № 6008003/17.09.2019 г. с налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ със Заповед № 1291/29.04.2020 г., както и сумата в размер на **92,89 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата в размер на законната лихва за периода от 28.05.2020 г. до 26.10.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.11.2020 г. по ч. гр. д. № 52101/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК.

В исковата молба са изложени твърдения, че страните били обвързани от безсрочен трудов договор № 600803/17.09.2019 г., по силата на който ответникът бил назначен на длъжност „Електротехник, поддръжка на сгради“ при ищцовото дружество. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че съгласно чл. 6.3. от съглашението срокът на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение е двумесечен за всяка една от страните. В исковата молба са изложени твърдения, че работникът не се явил на работа два последователни дни – 09.03.2020 г. и 10.03.2020г. без да уведоми работодателя за обстоятелствата, които възпрепятстват изпълнение на задълженията му. Представителят на страната поддържа, че ответникът отказал да даде писмени обяснения по чл. 193 КТ. В исковата молба са изложени твърдения, че със Заповед № 1291/29.04.2020 г. работодателят прекратил трудовото правоотношение с работника, като му наложил дисциплинарно наказание „уволнение“, поради което М. Ш. дължи обезщетение за срока на предизвестието на основание чл. 221, ал. 2 КТ в размер на 2200 лева. Процесуалният представител на страната поддържа, че с писмена покана връчена на работника на 27.05.2020 г. работодателят отправил искане процесната сума да му бъде заплатена в четиринадесет

дневен срок от получаване на съобщението. В исковата молба са изложени твърдения, че ответникът не е погасил задължението си в указания срок, поради което дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. Направено е искане сторените от ищеца съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, ответникът, чрез процесуалния си представител адвокат Ч., оспорва предявените искове по основание и размер. В подадения отговор са изложени доводи за незаконосъобразност на твърдяното от ищеца уволнение. Ответникът поддържа, че неявяването му на работа се дължи на поставянето му под карантина по силата на наложените в страната мерки против КОВИД – 19, за което своевременно уведомил работодателя си. Страната излага твърдения, че при явяването си на работа след изтичане на срока на наложената му карантина бил уведомен от работодателя, че ще бъде потърсен когато има необходимост от него и не му било заплатено никакво възнаграждение. Ответникът поддържа, че изпратил до работодателя предизвестие за прекратяване на трудовия договор, считано от датата на достигане на уведомлението до ищеца. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищцовото дружество.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от представения по делото Трудов договор № 6008003/17.09.2019 г. се установява, че между страните по делото възникнало трудово правоотношение, по силата на което ответникът бил назначен на длъжност „Електротехник, поддръжка на сгради“ при ищцовото дружество. Съгласно чл. 6.1 договорът е сключен с изпитателен срок от шест месеца в полза на работодателя, като съгласно чл. 6.2 след изтичане на срока за изпитване и в случай, че никоя от страните не е прекратила договора, същият се счита за сключен за неопределено време. Клаузата на чл. 6.3 от процесния договор предвижда, че трудовият договор за неопределено време може да бъде прекратен от всяка една от страните с двумесечно писмено предизвестие.

Като писмено доказателство по делото са приети два броя протоколи, съставени от служители на ищцовото дружество, съгласно които ответникът не се е явил на работа на 09.03.2020 г. и 10.03.2020 г. По делото са представени протоколи от 28.04.2020г., съгласно които работникът е отказал да получи искането на работодателя за даване на обяснения във връзка с неявяването си на работа на 09.03.2020 г. и 10.03.2020 г.

По делото е представена Заповед № 1291/29.04.2020 г., съгласно която на ответникът е наложено дисциплинарно наказание за това, че на 09.03.2020 г. и 10.03.2020 г. не се е явил на работа, като не е представил уважителни причини за това. Като писмено доказателство ведно със заявлението за издаване на заповед за изпълнение / лист 13/ от делото е прието копие от пощенски плик за изпратена от ищцовото дружество на 29.04.2020 г. до М. Ш. пратка до адрес *** върната с отбелязване от пощенския оператор - „адресът не е достатъчен“.

Като писмено доказателство по делото е приет препис от отправена от ищеца до М. Ш. на 26.05.2020 г. покана за заплащане на сумата в размер на 2200 лева, представляваща обезщетение за неспазено двумесечно писмено предизвестие, връчена на ответника на 27.05.2020 г.

По делото е представено отправено от М. Ш. на 04.05.2020 г. уведомление до [фирма], в което работникът сочи, че след проведени разговори с мениджър на ищеца установил, че работодателят не желае продължаване на действието на трудовия договор, поради което е направено искане правоотношението да бъде прекратено без финансови претенции между страните. Видно от представеното по делото известие уведомлението е връчено на ищеца на 27.05.2020 г.

Изложеното от фактическа страна налага следните правни изводи:

С Решение № 247/23.06.2011 г. по гр. д. № 960/2010 г. на ВКС, III ГО, с прието, че основателността на иска по чл. 221, ал. 2 КТ зависи от наличието на дисциплинарно

уволнение, в какъвто случай работникът или служителят дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестие – при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди – при срочно трудово правоотношение. От изложеното следва, че в доказателствена тежест на ищеца по предявените по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД е да установи при условията на пълно и главно доказване по главната претенция, че страните по спора са били обвързани от безсрочно трудово правоотношение, което е прекратено едностранно от работодателя чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, датата, на която е прекратен трудовия договор, уговореният срок на предизвестие и размера на последното получено от работника брутно трудово възнаграждение, а по акцесорната претенция наличие на дълг, поставянето на ответника в забава и размер на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл. 335, ал. 1 КТ трудовият договор се прекратява писмено, като ал. 2, т. 3 предвижда, че при прекратяване без предизвестие – правоотношението се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора. С Решение № 22/04.02.2014 г. по гр. д. № 3146/2013 г. на ВКС, III ГО, е прието, че когато трудовият договор подлежи на прекратяване без предизвестие, **заповедта за уволнение** поражда действие от връчването ѝ / освен ако е нея не е посочено друго/ и към този момент се прави преценка за законността ѝ. С Решение № 226/30.10.2017 г. по гр. д. № 4471/2016г. на ВКС, IV ГО, е разяснено, че за да породи правно действие, писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение трябва да достигне до работника. Писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовия договор може да бъде връчено лично срещу подпис на лицето или чрез пощенска услуга – чрез изпращането на препоръчано писмо с обратна разписка; за да е осъществено надлежно връчване по пощата не е необходимо то да е извършено лично на получателя; редовно е и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл.42 и чл. 44 ГПК (при връчване чрез нотариална покана), както и съобразно специалния закон – чл. 36 от Закона за пощенските услуги. **В последния случай, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата, работодателят следва да е изпратил препоръчаното писмо на адреса, посочен от работника и пощата да удостовери доставянето на писмото на адреса.** Обстоятелството дали работникът е променил адреса, посочен от него на работодателя или не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. С достигане на изявлението на посочения от работника адрес, работодателят е изпълнил задължението си за връчване на заповедта за прекратяване на трудовия договор и тя е породила правно действие. В този смисъл решение № 283 от 06.04.2010 г. по гр.д. № 50782009г. на III г.о. ВКС; решение № 39 от 09.02.2012 г. по гр.д. № 410/2011 г. на III г.о. ВКС и решение № 35 от 07.05.2012 г. по гр.д. № 1877/2010 г. IV г.о. ВКС и решение № 148 от 02.12.2016 г. по т.д. № 2072/2015 г., I т.о. ВКС. Връчването на заповедта за уволнение не само прекратява трудовото правоотношение, но поставя и началото на срока по чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ за предявяване на иск за отмяна на уволнението, в който работникът може да наведе доводи за незаконосъобразност на уволнението, в частност твърдения си, че не се е явил на работа на 09.03.2020 г. и 10.03.2020 г. поради уважителни причини, а именно самокарантиниране на лицето във връзка с КОВИД-19 съгласно представен по делото амбулаторен лист от 10.03.2020 г.

Съдът намира, че в разглеждания случай заповедта за уволнение не е връчена надлежно на работника. Видно от копие от пощенски плик / лист 13 от заповедното дело/ заповедта за уволнение е изпратена на М. Ш. на 29.04.2020 г. по пощата до адрес ***, а не до посочения в трудовия договор адрес на лицето в ***. Пратката е върната от пощенския оператор с отбелязване „адресът не е достатъчен“, поради което очевидно не е достигнала до работника. Пропускът на работодателя да връчи надлежно заповедта за изпълнение не може да бъде саниран посредством изпращане на писмена покана за заплащане на обезщетение за неспазено предизвестие, тъй като към този момент правоотношението между страните не е било прекратено с оглед нередовното връчване на заповедта, респ. работникът не е имал възможност да атакува законосъобразността на уволнението. В допълнение следва да бъде

обърнато внимание, че работникът преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение с писмено уведомление от 04.05.2020 г., връчено на работодателя на 27.05.2020 г., е направил искане трудовото правоотношение да бъде прекратено, по което искане работодателят не се е произнесъл с нарочен акт.

Предвид изложеното и доколкото трудовото правоотношение не е прекратено на соченото от ищеца основание, то предявеният иск с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ е неоснователен. При недоказаност на главния иск акцесорната претенция за лихва за забава също следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в ****, против М. Ш., ЕГН *****, с постоянен адрес в ***, обективно кумулативно съединение искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **2 200 лева**, ведно със законна лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на 26.10.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 221, ал. 2 КТ поради прекратяване на Трудов договор № 6008003/17.09.2019 г. с налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ със Заповед № 1291/29.04.2020 г., както и сумата в размер на **92,89 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата в размер на законната лихва за периода от 28.05.2020 г. до 26.10.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.11.2020 г. по ч. гр. д. № 52101/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____